

Arrest

nr. 167 754 van 18 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: Y. Voornaam: R. Nationaliteit: Turkije Geboortedatum: [...] Geboorteplaats: Diyarbakir
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene de gezamenlijke woning verliet, en op 24.11.2013 officieel werd ingeschreven op een ander adres. Op 30.04.2014 werd het geregistreerde partnerschap tussen betrokkenen eenzijdig stopgezet te Wingene.

Op 16.01.2014 en 13.07.2015 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4. Deze instructies werden op respectievelijk 05.11.2014 en 01.08.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- *persoonlijk schrijven betrokkene*
- *attest heraanmelding en inburgeringscontract dd. 11.02.2014; attest van inburgering (maatschappelijke oriëntatie, Nederlands als tweede taal, loopbaanoriëntatie) dd. 08.07.2015; bijbehorende documenten in verband met de gevolgde lessen Nederlands als tweede taal (inschrijvingsformulier CVO Kortrijk dd. 09.10.2012; doorverwijsformulier en informatiefiche Huis van het Nederlands dd. 11.02.2014): aangezien het volgen van een inburgeringscursus voor betrokkene een verplichting was, toont dit inburgeringscontract niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op dergelijke mate geïntegreerd is in ons land dat een verder verblijf van betrokkene in ons land erdoor gerechtvaardigd wordt.*
- *inschrijvingsformulier CVO Antwerpen dd. 27.08.2015: louter een inschrijvingsformulier toont niet aan dat betrokkene deze lessen effectief heeft gevolgd. Tevens dient vermeld te worden dat betrokkene zich inschreef voor deze lessen na het ondertekenen van bovenvermelde instructies.*
- *aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013); schrijven DO dd. 21.05.2013 en bijbehorende (onvolledige) arbeidsovereenkomst (enkel de eerste pagina werd voorgelegd) en loonfiches voor de periode mei - juni 2013 en september - november 2013; arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid (AGO Jobs) voor de periode 26.02-07.03.2014 en bijbehorende loonfiches voor de periode 26.02-13.06.2014; ongedateerd schrijven Sociaal Fonds Uitzendkrachten met betrekking tot de uitbetaling van de eindejaarspremie 2013; schrijven ABW dd. 24.02.2014; document 'Kas voor Betaald Verlof van de Belgische Voedingsbedrijven dd. 05.03.2014; ongedateerde kaart met de vermelding van M.R. NV als werkgever; arbeidsovereenkomst M.R. NV dd. 06.10.2014 en bijbehorende loonfiches voor de periode oktober 2014 - juli 2015; individuele rekening 2014; vacature VDAB; loonfiches Adecco voor de periode november 2014 - juni 2015: uit het geheel van deze documenten blijkt betrokkene werkt werkwilgig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.*
- *geregistreerde huurovereenkomst dd. 28.03.2015*
- *schrijven Waterlink dd. 03.06.2015; factuur Scarlet dd. 09.06.2015; schrijven Essent dd. 21.08.2015;*

- uitslag praktisch rijexamen dd. 04.07.2013; kentekenbewijs auto; schrijven Gemeentelijk Autonoom Parkeerbedrijf Antwerpen dd. 01.04.2015; aanslagbiljet inzake verkeersbelasting (aanslagjaar 2014); schrijven Vivium (autoverzekering) dd. 30.01.2015
- schrijven Vlaamse Zorgverzekering dd. 17.11.2014; facturatie CM-bijdrage januari 2015 en bijbehorende kleefbriefjes
- schrijven Ticket Restaurant dd. 01.12.2014; schrijven De Lijn dd. 15.10.2013 en Omnipas; kopie allerhande lidkaarten en klantenkaarten.

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de mate van sociale en culturele integratie van betrokkene in het Rijk, van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan één van de uitzonderingsvoorwaarden vermeld in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient ingetrokken te worden.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel, van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 en van het beginsel van de fair play.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is dit niet gebeurd.

De beslissing is eveneens kennelijk onredelijk genomen.

Verzoeker had een duurzame relatie met mevrouw [A.V.C.].

Op 21.08.2012 hebben verzoeker en zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. (STUK 4)

Op 10.04.2013 heeft verzoeker voor de 2de maal een gezinshereniging aangevraagd.

Na tussenkomst van de federale ombudsman heeft hij eindelijk zijn F-kaart ontvangen op 13.01.2014. (STUK 3)

De wettelijke samenwoning is ondertussen beëindigd door mevr. [V.C.].

Reeds op 16.01.2014, d.i. 3 dagen nadat verzoeker zijn F-kaart had, vroeg de DVZ aan de gemeente om verzoeker uit te nodigen in het kader van een socio-economisch onderzoek. (STUK 7)

Op 10.02.2014 werd er door de gemeente aan verzoeker een document betekend uitgaande van verwerende partij om alle documenten in te dienen die nuttig kunnen zijn in het kader van een socio-economisch onderzoek. (STUK 5)

Verzoeker gaf toen slechts een paar documenten af, daar hij nog nieuw was in het Rijk.

Zijn verblijf werd toen niet ingetrokken en verzoeker heeft sedert dan altijd officieel gewerkt en heeft hij bijzondere inspanningen gedaan om zich te integreren. (STUK 8)

Hij is ondertussen gehuwd. (STUK 9)

Op 01.08.2015 betekende de gemeente aan verzoeker, tot zijn grote verwondering, opnieuw een document om bewijzen binnen te brengen voor een socio-economisch onderzoek. (STUK 6)

Deze keer gaf verzoeker een dik dossier af aan de gemeente over zijn sociaaleconomische toestand.

Raar maar waar bleek het ditmaal onvoldoende en werd onterecht het verblijf ingetrokken.

Verzoeker kan hier uiteraard niet mee akkoord gaan.

Eerst weigerde men het verblijf van verzoeker te erkennen zonder de tussenkomst van de federale Ombudsman, nadien heeft verwerende partij er alles aan gedaan om zo snel mogelijk het verblijf van verzoeker terug in te trekken.

Het is de vraag waarom het verblijf niet werd ingetrokken begin 2014 en nu plots wel?

Verwerende partij is dus contradictorisch bezig.

De stukken die verzoeker heeft voorgelegd zijn thans immers veel omvangrijker.

Verzoeker heeft een blanco strafblad en heeft hij geen eurocent steun ontvangen van de overheid.

Hij heeft volgende stukken afgegeven:

- *Inschrijvingsformulier CVO Antwerpen;*
- *Attest van inburgering;*
- *Motivatiefbrief;*
- *Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur;*
- *Talrijke loonbrieven;*
- *Factuur Essent;*
- *Registratiebewijs bewonersvergunning;*
- *Inschrijvingsbewijs auto;*
- *Aanslagbiljet 2014;*
- *Verzekeringsbewijs voertuig;*
- *Factuur Waterlink;*
- *Factuur Scarlet;*
- *Aansluitingsbewijs ziekenfonds;*
- *Ticket Restaurant-kaart;*
- *Geregistreeerde huurovereenkomst;*
- *Schrijven De Lijn en Omnipas;*
- *Kopie allerhande lidkaarten en klantenkaarten;*

Waarom verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden om zijn verblijf te behouden wordt niet gemotiveerd. Verwerende partij heeft met een standaardmotivatie geoordeeld dat verzoeker niet zou voldoen aan art. 42quater, §1 laatste lid Vw.:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker, zo is er geen melding gemaakt van het feit dat hij getrouwd is en dat hij een Belgische broer heeft die in Antwerpen woont.

Verwerende partij poneert wel dat verzoeker niet voldoende is geïntegreerd, maar slaagt er niet in alle stukken te weerleggen die verzoeker heeft bijgebracht.

Volgende stukken zijn gewoon opgesomd zonder commentaar en dus zonder motivatie:

- *Verzekeringsbewijs voertuig;*
- *Motivatiefbrief;*
- *Factuur Waterlink;*
- *Factuur Scarlet;*
- *Aansluitingsbewijs ziekenfonds;*
- *Ticket Restaurant-kaart;*
- *Geregistreeerde huurovereenkomst;*
- *Schrijven De Lijn en Omnipas;*
- *Kopie allerhande lidkaarten en klantenkaarten;*

Het middel is gegrond.”

2.1.2. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoeker, naar wiens theoretische uiteenzetting kan worden verwezen om de draagwijdte van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen te schetsen, zich in eerste instantie gegriefd voelt doordat zijn verblijfsrecht begin 2014 niet werd ingetrokken en nu wel, ondanks het dikke dossier dat hij neerlegde op vraag van de verwerende partij. Verzoeker verwijt de verwerende partij contradictorisch te zijn.

Verzoeker heeft er uiteraard geen belang bij te laten gelden dat hij niet begrijpt waarom zijn verblijfsrecht niet eerder werd ingetrokken. Voorts is het feit dat de verwerende partij in 2014 niet overging tot het beëindigen van zijn verblijfsrecht en met de huidige bestreden beslissing uiteindelijk wel, niet per definitie contradictorisch. Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de huidige bestreden beslissing niet deugdelijk is.

Verzoeker betoogt verder dat niet wordt gemotiveerd waarom hij niet zou voldoen aan de voorwaarden om zijn verblijf te behouden. Hij verwijt de verwerende partij zich te hebben bediend van een

standaardmotivering. Voorts stelt hij dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij gehuwd is en dat hij een Belgische broer heeft die in Antwerpen woont.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 augustus 2015 in kennis werd gesteld van het schrijven van de verwerende partij, waarin die hem het volgende meedeelde:

“Geachte mijnheer / mevrouw

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.”

In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die daarop door verzoeker werden ingediend. Uit geen enkel van die stukken blijkt dat hij ooit melding heeft gemaakt van het feit dat hij een broer heeft met de Belgische nationaliteit en dat hij gehuwd was. Ook in het persoonlijk schrijven van verzoeker wordt daarvan geen gewag gemaakt, terwijl door de verwerende partij in het kader van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet toch onmiskenbaar werd gepolst naar onder meer zijn gezinsleven.

Aangezien verzoeker er geen melding van heeft gemaakt toen hij daartoe werd uitgenodigd, kan de verwerende partij thans bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een Belgische broer en met het feit dat hij gehuwd was, nog daargelaten de vaststelling dat hij op geen enkel moment ook maar enige toelichting geeft omtrent het belang van deze gegevens voor zijn dossier. Zo blijkt bijvoorbeeld dat verzoeker gehuwd is op 3 september 2014 in het buitenland, en zijn er geen gegevens voorhanden die erop zouden wijzen dat zijn buitenlandse echtgenote in België enig legaal verblijfsrecht zou hebben. Wat er ook van zij: verzoeker kan deze elementen niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

De stukken die door verzoeker wél aan de verwerende partij werden voorgelegd, werden door deze laatste beoordeeld in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in casu om een standaardmotivering zou gaan. Bovendien betekent het feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker moet daartoe concrete argumenten aanvoeren.

Dienaangaande doet verzoeker gelden dat de verwerende partij die poneert dat verzoeker niet voldoende is geïntegreerd, er niet in slaagt alle stukken te weerleggen die hij heeft bijgebracht en dat sommige stukken gewoon zijn opgesomd zonder commentaar en zonder motivering.

Het wordt niet betwist dat alle stukken die door verzoeker werden neergelegd aan bod zijn gekomen in de bestreden beslissing. Het klopt inderdaad, zoals verzoeker aangeeft, dat sommige van deze stukken worden opgesomd doch niet in extenso worden beoordeeld. Echter, uit het geheel van de motieven blijkt dat de verwerende partij die stukken die in het bijzonder betrekking hebben op de voorwaarden waaraan moet worden getoetst in het licht van de elementen die zijn opgesomd in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Zij is daarbij in het algemeen tot de conclusie gekomen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekers leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de mate van sociale en culturele integratie van betrokkene in het Rijk, van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat verzoeker evenmin aantoonbaar voldoet aan één van de uitzonderingsvoorwaarden vermeld in artikel 42quater, § 4 van de voormelde wet. Specifiek is zij ingegaan op die stukken die van betekenis konden

zijn voor verzoekers integratie in het Rijk, doch dienaangaande stelde zij dat *“aangezien het volgen van een inburgeringscursus voor betrokkene een verplichting was, toont dit inburgeringscontract niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op dergelijke mate geïntegreerd is in ons land dat een verder verblijf van betrokkene in ons land erdoor gerechtvaardigd wordt”*, dat het inschrijvingsformulier CVO niet aantoont dat betrokkene deze lessen effectief heeft gevolgd en hij zich bovendien pas inschreef voor deze lessen na het ondertekenen van bovenvermelde instructies en, verder, dat hoewel blijkt dat *“betrokkene werkt werkwilbig is [...]het hebben van een job/inkomen [...] geen afdoende bewijs [is] van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.”* Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat over het geheel van de door hem voorgelegde stukken niet afdoende zou zijn gemotiveerd, hetgeen des te meer klemt nu hij niet aantoont op welke wijze de stukken die wél werden vermeld en werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing maar niet in extenso werden besproken, een invloed zouden kunnen gehad hebben op de oordeelsvorming van de verwerende partij en het in de bestreden beslissing ingenomen standpunt.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de *“Schending van Besluit 1/80 van de Associatieraad (EEG-Turkije)”*.

Verzoeker zet het uiteen als volgt:

“In haar arrest nr. 143.635 van 20 april 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) het bevel om het grondgebied te verlaten dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan een Turkse werknemer afleverde, nadat zijn verblijfsrecht niet werd verlengd wegens arbeidsongeschiktheid. Volgens de RvV past DVZ de Verblijfswet niet toe conform Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad (EEG-Turkije) van 19 september 1980. Dat besluit geeft Turkse werknemers een voorkeursbehandeling in de Europese Unie. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen past DVZ artikel 13 Vw niet juist toe. Dat artikel moet immers gelezen worden in samenhang met Besluit 1/80 van de Associatieraad (EEG-Turkije), zoals het uitgelegd wordt door rechtspraak van het Hof van Justitie. Volgens de Raad heeft DVZ geen rekening gehouden met de voorkeursbehandeling die Turkse werknemers genieten op basis van dat besluit. De RvV wijst daarnaast op het arrest Bozkurt van het Hof van Justitie van 6 juni 1995 waaruit volgt dat de toegang tot een job, zoals voorzien in Besluit 1/80, een verblijfsrecht veronderstelt. Zonder verblijfsrecht blijft het recht op werken immers dode letter. Verzoeker is werknemer in België, zodat het Besluit 1/80 ook op hem van toepassing is. Het middel is gegrond.”

2.2.2. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op het arrest nr. 143 635. Immers, dit arrest heeft betrekking op de Turkse onderdaan die zijn verblijfsrecht precies had ontleend aan het feit dat hij een Turkse werknemer was, zodat artikel 13 van de Vreemdelingenwet moest worden gelezen in samenhang met Besluit 1/80 van de Associatieraad (EEG-Turkije), zoals het uitgelegd wordt door rechtspraak van het Hof van Justitie, en dan specifiek in het licht van de bepalingen die betrekking hebben op de onderbreking van de tewerkstelling. Verzoeker bevindt zich geenszins in dat geval: verzoeker had immers zijn verblijfsrecht ontleend aan het feit dat hij een geregistreerd partnerschap was aangegaan met een Belgische onderdane, en omdat de geregistreerde partnerschap door haar eenzijdig werd beëindigd, is de verwerende partij overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker die overigens niet betwist dat het partnerschap werd stopgezet. Kan dan ook niet zonder meer verwijzen naar het hiervoor vermelde arrest nr. 143 635 en daaruit parafaseren om zijn middel gegrond te horen verklaren.

Verzoeker kan verder evenmin volstaan met de stelling dat *“hij werknemer [is] in België, zodat het Besluit 1/80 ook op hem van toepassing is”* zonder enige verduidelijking. Immers, zoals reeds werd gesteld, heeft hij zijn verblijfsrecht ontleend aan het partnerschap met een Belgische onderdane, en niet doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van een tewerkstellingsovereenkomst met Turkije.

2.2.3. Het middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In het derde middel wordt de schending opgeworpen van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt het als volgt:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten. In arresten van 5 september 2014 en 26 september 2014 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht. - RvV 5 september 2014, nr. 128.856 - RvV 26 september 2014, nr. 130.247 Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In beide zaken kreeg de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en werd hij opgesloten met oog op een repatriëring (bijlage 13septies), zonder dat hij gehoord werd. De wettelijke basis voor het BGV was artikel 7 van de Verblijfswet (Vw). Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Bij het afleveren van een BGV moet de DVZ rekening houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Dat staat in artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker is in casu niet gehoord. Nochtans heeft de beslissing een invloed op zijn toekomst. Het middel is gegrond.”

2.3.2. Het middel is gericht tegen het terugkeerbesluit, zijnde de tweede bestreden beslissing.

De hoorplicht houdt in dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. (RvS 9 september 2015, nr. 232.145, Khusbeen).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij zijn grief dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet hij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn, mocht hij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen, leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad stelt vast dat verzoeker werd uitgenodigd om te worden gehoord in het kader van het voornemen van de verwerende partij om over te gaan tot de intrekking van zijn verblijfsrecht. In het bijzonder werd hij uitgenodigd om alle documenten voor te leggen die nuttig kunnen zijn in het licht van de verplichting voor de verwerende partij om rekening te houden met *“de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*, zoals opgelegd in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd dus wel degelijk gehoord over deze elementen, het hoorrecht kan immers ook schriftelijk worden georganiseerd, zoals in casu.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De elementen waarover verzoeker werd gehoord in het kader van de intrekking van zijn verblijfsrecht corresponderen dus in grote mate met de elementen waarmee rekening moet worden gehouden in het kader van de voormelde bepaling.

De vraag stelt zich in casu dus welk belang verzoeker bij een eventuele schending van de hoorplicht kan laten gelden, specifiek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: hij werd immers reeds gehoord over zijn gezondheidstoestand en zijn gezinsleven. Hij gaf geen bijzonderheden aan over zijn gezondheidstoestand, en wat zijn gezinstoestand betreft, kan worden verwezen naar wat reeds onder punt 2.1.2. werd gesteld: niettegenstaande hij reeds op 3 september 2014 zou zijn gehuwd, heeft verzoeker het niet nodig geacht om in zijn antwoord op het schrijven van 13 juli 2015 naar dat huwelijk te verwijzen als zijnde van enige relevantie voor zijn verblijf in België. Bovendien verwijst verzoeker wel naar het feit dat hij gehuwd zou zijn, maar geeft hij hierover geen enkele toelichting en zijn er geen gegevens voorhanden die erop zouden wijzen dat zijn buitenlandse echtgenote in België verblijft, laat staan dat zij hier enig legaal verblijfsrecht zou hebben waaraan verzoeker op zijn beurt een recht zou kunnen ontleen. Ten slotte moet worden vastgesteld dat nergens in het dossier blijkt dat er een kind in het spel is met wiens hoger belang rekening zou moeten worden gehouden.

Verzoeker toont dus niet aan dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat hij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden.

2.3.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS